

MATERE, LJUBICE, ŽENE

I VO BRNČIĆ

Veri.

*Matere, ljubice, žene,
ne pozabite na nas,
ko nas železni ukaz
smrti v naročje požene.*

*Usmiljenja trpke omame
ne prosimo vas ne solzá;
saj težje od vsega gorja
bo breme ljubezni nam same.*

*Za brašno na pot nam samó
darujte tih, topel poljub,
da nas ne premaga obup,
ko pride poslednje slovo.*

*In ko nas ne bo več nazaj,
ne kličite nas v spomin
iz mrzlih zagrobnih temin
in nas ne rotite tedaj,*

*naj zemljo nad sabo razgrnemo
in naj se — mrtvaške prikazni,
oskrunjeni, strašni, nakazni —
k vam živim na svet spet povrnemo.*

*Ljubite nas lepe in mlade,
kot živi nekoč smo bili;
a k nam ne hodite v gosti
čez smrti brezdanje prepade.*

*Ne kratite mrtvim miru,
ne iščite zase bolesti.
Saj bomo ostali vam zvesti,
čeprav bomo brez glasu*

*in brez bolečine ležali
— nič več ljudje, le še snov —
in v nemi samoti grobov
s prstjo bomo eno postali.*

*A ko se razkolje nebo
in ko iz človeške krvi
nov dan se nekoč zazori
nad žalostno, črno zemljó,*

*takrat šele vse nasmejane,
matere, ljubice, žene,
obiščite nas sred zelene,
dehteče, cvetoče poljane.*

*Takrat nas zbudite iz sna,
takrat nam, mrličem, povejte:
Vstanite zdaj, ljubi, in glejte —
postali ste seme sveta.*

PRIJATELJEM

JERN LEDINA

*Zdaj vas še vidim, prijatelji moji!
Naša beseda še ni zvok prazen,
toda vsak dan nas razbija narazen,
nekoč bo vsak zase omahnil v mrak.*

*Kje so zdaj polja, kje so gozdovi!
Večno bi ljubil te njive zoreče,
ko plodnosti slast nad žitom trepeče
in najtišjim željam zastane korak.*

*Čas nam je žito vseh sanj omlatil.
Nekdaj smo vedeli: zrno je zdravo
če je z nasada na daleč zletelo.
Pogumno smo rekli, kali bo pognalo,
ko ga bo sonce po dežju pregrelo.*

*Rasti — živeti, to je bil smisel,
ko je vse v nas prezaupno čakalo,
kdaj bo življenje nam dalo roko.
Zdaj je vse prazno. Sence mladosti
so utonile v noč težko med nami.
Ob grobovih vseh sanj ostali smo sami:
kdo bo prvi nase položil roko?*